28/06/2019

“Είπα ας αποθάνω εγώ, μόνον να ζήσουν τα πνευματικά μου παιδιά”

/ Αγιορείτικα

Γέροντας Ιωσήφ Ησυχαστής († 1959)

Η ζωή μου εμένα έτσι επέρασεν, εις τον πόνον και τας ασθενείας

Παιδί μου, εύχομαι να είσαι καλά.

Μόλις και εγώ έγινα κάπως καλύτερα.

Η ζωή μου εμένα έτσι επέρασεν, εις τον πόνον και τας ασθενείας. Και τώρα πάλιν δι’ εσάς ήλθα εις θάνατον. Είπα· ας αποθάνω εγώ, μόνον να ζήσουν τα πνευματικά μου παιδιά. Και τελείως δεν έτρωγα.

Ήμουν και πρώην εξηντλημένος, και τώρα πάλιν τελείως νηστεία. Εστείλατε τόσα

γλυκά, μήτε που τα εγεύθην. Τυρί δεν εδοκίμασα. Μόνον χόρτα νερόβραστα δίχως ψωμί. Δεν επέρασε πολύ, έπεσα. Εκατόν είκοσι ενέσεις.

Τρεις φορές με ενυκτέρευσαν ότι θα απέθνησκα. Εφώναξαν όλους κοντά μου. Τους ευχήθην δια τελευταίαν φοράν. Έκλαιον επάνω μου νυχθημερόν. Τέλος και πάλιν εγύρισα.

Μου έστειλαν ένα ιδιότροπον φάρμακον και αυτό, μετα Θεόν, ήτο η θεραπεία μου. Είχα σαράντα ημέρες να φάγω. Όταν επήρα το φάρμακον, έφαγα, εκοιμήθην, εκαλυτέρευσα. Δόξα σοι ο Θεός! Άρχισα κάπως να κινουμαι, να γράφω.

Ενόσω, παιδί μου, ζώ, θα σε εύχωμαι· έως να γράψης ότι έγινες καλά. Αν πάλιν αποθάνω, θα ενθυμήσαι ότι το Γεροντάκι αυτό αρρώστησε και απέθανε δια να σώση ημάς.

Θάρρος! Δεν είσαι μόνον εσύ. Κόσμος είναι πολύς. Εγώ, ήλθαν κοντά μου πολλοί, και με προσευχήν και νηστείαν εθεραπεύθησαν. Τώρα ομως, δεν με ακούει ο Κύριος, δια να μάθω και τα φάρμακα και τους ιατρούς. Να γίνω συγκαταβατικός εις τους άλλους.

Εδιάβασα και του Αγίου Νεκταρίου τες επιστολές και είδα πόσον προσείχε εις τους ιατρούς και τα φάρμακα ένας τόσον μεγάλος Άγιος! Εγώ ο πτωχός ασκητής όλο εις την έρημον εγήρασα και ήθελα μόνον με την πίστιν να θεραπεύσω. Τώρα μανθάνω και εγώ ότι χρειάζονται και τα φάρμακα και η χάρις. Λοιπόν τώρα θα λέγω και εγώ ωσάν τον Άγιον: Κύτταξε να γίνης καλά· να διορθώσης τα νεύρα σου με ό,τι τρόπον ημπορείς, και θα εύρης πάλιν την προσευχήν σου και την ειρήνην.

Φρόντισε να βοηθήσης όσον ημπορείς τον εαυτόν σου. Να επιβάλλεσαι εις την όρεξιν να μην τρώγης ό,τι γνωρίζεις πως είναι βλαπτικόν της υγείας σου. Τηγανητά, αλμυρά, σάλτσες, χοιρινό, κρέατα, ψάρια παστά, ποτά εν γένει· όλα αυτά να τα αποφεύγης και θα σου λογισθή ως νηστεία ενώπιον του Κυρίου.

Και, μη λέγης, παιδί μου, με τον λογισμόν σου, διατί το ένα και διατί το αλλο. Άβυσσος τα κρίματα του Θεού. Ας έχη δόξαν ο Κύριος όπου όλους μας αγαπά. Η αγάπη Του, εις τας ασθενείας μας και θλίψεις γνωρίζεται. «Η γάρ δύναμίς μου, λέγει, εν ασθενείαις τελειούται».

Αυτή του Χριστού η αγάπη έκαμε και εμένα να λυπηθώ και να πάσχω μαζί σου. Όμως μη φοβήσαι τον πειρασμόν. Δοκιμασία είναι. Αφήνει ο Θεός όσον νομίζει και εις το τέλος η αγαθότης Του θα νικήση. Εγώ τώρα εικοσιπέντε δράμια ψωμί την ημέρα και ολίγον φαγάκι και αγρυπνία όλην την νύκτα. Έρχεται ο Σατανάς μακρυά και ουρλιάζει, αλλά δεν πλησιάζει. Πηγαίνει στ’ αδέλφια σου και με φαντασίες

τους φοβερίζει. Ας μη φοβούνται. Εμένα οκτώ χρόνια εις την αρχήν με πολεμούσαν οι Δαίμονες παντοιοτρόπως και πλάι δεν εκοιμήθην. Όρθιος μόνον ή ολίγον καθήμενος. Λοιπόν μη φοβήσθε. Μόνον προσευχή, πίστις θερμή και δάκρυα. Μόνον οταν αμαρτάνη κανείς, αυτός να φοβήται τον διάβολον. Τότε ημπορεί ο εχθρός να του κάμη κακόν, διότι αφήνει ο Κύριος.

Γέροντος Ιωσήφ, Έκφρασις μοναχικής εμπειρίας, Επιστολή 49, έκδ. Ι. Μ. Φιλοθέου, Άγιον Όρος 62003, σσ. 283-285.